

РЕШЕНИЕ

№ 3747

гр. София, 03.06.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав,
в публично заседание на 13.05.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Весела Павлова

при участието на секретаря Петя Кръстева и при участието на прокурора Ютеров, като разгледа дело номер **1001** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс(АПК) вр. чл. 87 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на А. Б. А., гражданин на И. срещу решение № 768 от 08.11.2012 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при МС, с което на оспорващия е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата се излагат подробни доводи за незаконосъобразност на обжалваното решение, като издадено при съществено нарушение на административнопроизводствените правила, противоречие с материалния закон и несъответствие с целта на закона. Жалбоподателят твърди, че бежанската му история не е разгледана задълбочено, както и че административният орган не е взел предвид актуалната обстановка в И.. Поддържа, че оспореното решение не е мотивирано както в частта относно отказа за предоставяне на статут на бежанец, така и в частта относно отказа за предоставяне на хуманитарен статут. Процесуалният представител на оспорващия изразява становище за основателност на молбата за закрила. Иска се отмяната на оспорения административния акт със законните последици.

Отвратната страна – председателят на Държавна агенция за бежанците при МС, представлявана от юрк. К. изразява становище за неоснователност на жалбата и за законосъобразност на оспореното решение.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за основателност на жалбата.

Административен съд София град, I отделение, IV състав, след като обсъди доводите

на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

От А. Б. А. е подадена молба за закрила с рег. № ЛМ – 1995 от 29.03.2012 г. на СДВНЧ Любимец, дирекция „Миграция” – МВР, изпратена на Д. при МС. Желанието за закрила на лицето е заявено с молба вх. № 30 от 10.05.2012 г. на ТЦ [населено място], на която дата чужденецът е регистриран. В регистрационния лист чужденецът е записан като А. Б. А., [дата на раждане] в [населено място], гражданин на И., по народност – арабин, религиозна принадлежност – мюсюлманин шиит, неженен. Личните му данни са установени въз основа на декларация по чл. 30, т. 3 от ЗУБ.

По време на проведените интервюта лицето твърди, че е напуснал И. през февруари 2012 г. Иска предоставяне на закрила по ЗУБ поради страх за живота си. Разказва, че брат му Н. Б. А. е бил назначен в петролно предприятие през 2007 г., като поради факта, че компанията била чуждестранна и брат му работел за американците, той получил заплахата за живота си. Заявява, че няколко пъти непознати хора са идвали в дома на брат му, за да го търсят. През 2010 г. колата на Н. била взривена, като от взрива пострадал другият му брат С., който впоследствие претърпял няколко операции. След тази случка молителят и семейството му се преместили да живеят при леля му за две седмици, а Н. заминал за С.. След като се върнали обратно в дома си, видели, че има надпис върху оградата на къщата, гласящ че се иска Н.. По-късно непознати хора пак търсили брат му. След като Н. се прибрал обратно от С., той работил като шофьор на такси между Б. и Б.. През това време къщата им била запалена, като при пожара изгорели три стаи. След този инцидент кандидатът за закрила решил да напусне И. заедно с брат си Н.. Заявява, че не е бил член на политическа партия и не е арестуван или осъждан. Обосновава молбата си за закрила с факта, че той работел в сервиза на брат си и заплахите се отнасяли и до него.

Изготвено е становище рег. № УП – 30 от 30.10.2012 от интервюиращия орган, в което е мотивирано предложение спрямо А. Б. А. да бъде постановен отказ от предоставянето на закрила, тъй като не са установени предпоставките по чл. 8 и 9 от ЗУБ.

С оспореното в настоящото производство решение № 768 от 08.11.2012 г. на председателя на Д. - МС е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на жалбоподателя, на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4, вр. чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ. Административният орган е приел, че не са налице материалноправните предпоставки за представяне на статут на бежанец на кандидата, тъй като не се установяват данни за наличието на основателен страх от преследване поради раса, религия, националност, политически убеждения или принадлежност към определена социална група, нито за конкретна и реална опасност от тежки посегателства като смъртна заплахата, екзекуция, наказание или изтезание на кандидата. Изложени са доводи за липса на основания за предоставяне на хуманитарен статут по смисъла на чл. 9 от ЗУБ, като е прието, че А. Б. А. не е бил принуден да напусне И. поради тежко посегателство като изтезание, нечовешко или унижително изтезание, или наказание. Прието е, че не са налице и основание по чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ поради липсата на тежки и лични заплахи по отношение на молителя.

В хода на съдебното производство е прието решение № 767 от 08.11.2012 г. на председателя на Д. при МС, с което на Н. Б. А. е отказано предоставянето на статут на бежанец и му е предоставен хуманитарен статут, както и протоколите от проведени интервюта заедно с молбата за закрила, заявена от Н. А..

При така установената фактическа обстановка Административен съд София град, I отделение, IV състав намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в 14-дневния срок, считано от датата на връчването на оспореното решение, от активно легитимирано лице и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 75, ал. 1 от ЗУБ – председателя на Д. – МС, който е овластеният от закона орган да вземе решение за отказ да бъде предоставен статут по чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от ЗУБ.

При издаването му е спазена предвидената в закона писмена форма и не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, предвидени в ЗУБ. На оспорвания е разяснена процедурата, по която се подават и разглеждат молби за закрила в РБ, проведени са интервюта с кандидата на разбираем от него език (арабски език). В съответствие с изискването на чл. 41, ал. 1, т. 1 от ЗДАНС и чл. 58, ал. 7 от ЗУБ е взето становище на Д. по подадената от чужденеца молба за закрила, с което не е възразено на кандидата за закрила да бъде предоставен статут на бежанец или хуманитарен статут, ако отговаря на условията по ЗУБ.

Съдът намира, че оспореното решение е издадено при правилно тълкуване и прилагане на материалния закон. Неоснователни са твърденията на жалбоподателя и процесуалния му представител за незадълбочено изследване на неговата бежанска история и за немотивираност на обжалвания отказ.

Правилен е изводът на административния орган за липса на материалноправните предпоставки по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец на кандидата. Съгласно цитираната разпоредба статут на бежанец в РБ се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея.

В конкретния случай административният орган е обсъдил задълбочено личната история на молителя, като е констатирал наличието на противоречия в изнесените факти и обстоятелства. Първоначално лицето твърди, че е било заплашвано заедно с брат си, като били получили плик с куршум, а след това поддържа, че „Армията на М.” е заплашила брат му. В интервюто от 28.09.2012 г. молителят заявява, че не е получавал заплахи, а в писмото, което са получили, е пишело, че брат му трябва да напусне работата си. Освен това не е установено, че взривяването на колата пред дома им е било насочено лично срещу него или спрямо двата с Н.. Самият кандидат не излага други причини, които да обосноват опасения от преследване, а изрично заявява, че е бил член на политическа партия и не е бил преследван от официалните власти и не е бил арестуван. От страна на чужденеца не са изложени факти и обстоятелства, от които да се направи категоричния извод за осъществено спрямо него преследване, респ. за формирането на основателен страх от преследване. Съгласно чл. 8, ал. 4 от ЗУБ „преследване” е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които довят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество и повтаряемост. Така установените елементи от обективна страна съгласно чл. 8, ал. 4 от ЗУБ не са налице в процесния случай.

След задълбочена преценка на изнесените от кандидата за закрила факти обосновано

е прието от председателя на Д. липсата на основания за предоставяне на статут на бежанец по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, както и за недоказаност на осъществено спрямо лицето преследване по смисъла на чл.8, ал. 2 – 5 от ЗУБ.

По отношение на извода за липсата на основания за прилагане на хуманитарен статут спрямо чужденеца по чл. 9 от ЗУБ съдът намира, че решението е законосъобразно. Съгласно чл. 9, ал. 1 от ЗУБ хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства – смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание, тежки и лични заплахи върху живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случаи на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Разпоредбата на чл. 9, ал. 2 от ЗУБ предвижда, че тежките посегателства могат да възникнат от действия или бездействия на държавен орган или организация, на която държавата не може или не желае ефективно да противодейства. По силата на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ хуманитарен статут може да бъде предоставен и по други причини от хуманитарен характер, както и поради причините, посочени в заключенията на Изпълнителния комитет на върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците.

Според общоприетите критерии на Върховния комисариат за бежанците на О. преценката за разрешаване на пребиваване на търсещи убежище граждани на И. трябва да бъде строго индивидуална и да бъде съобразена с конкретните твърдения на търсещия закрила и с обстоятелството от коя част на страната произхожда той.

От наличните по делото доказателства безспорно се установява, че кандидатът за закрила не е бил принуден да напусне И. поради реална опасност от изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, смъртно наказание или екзекуция или други тежки посегателства по чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, нито би бил застрашен от такива посегателства при завръщането си в страната по произход. В тази връзка неоснователно е твърдението на процесуалния представител на жалбоподателя, че било доказано наличието на предпоставките по чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ, тъй като същото не кореспондира със заявените от лицето факти от бежанската история.

В оспореното решение административният орган е спазил императивното изискване на чл. 75, ал. 2 от ЗУБ, като е обсъдил всички наведени от кандидата за закрила факти и обстоятелства от личната му история заедно с въпроса относно сигурността на страната му по произход. По отношение на първите две хипотези (чл.9, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ) в бежанската история не се съдържат твърдения за опасност от смъртно наказание или екзекуция или изтезание или друго наказание.

От последните данни за положението на И. не може да се направи извод за наличие на вътрешен въоръжен конфликт, поради което законосъобразен е изводът за неприложимост на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Позовавайки се на мотивите на решението по дело –С – 465/07 на С., въпреки че не е необходимо кандидатът да е персонално застрашен, за да се ползва от защита по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, то в колкото по-голяма степен кандидатът е в състояние да докаже, че е конкретно засегнат, поради фактори, свързани със специфичните му лични обстоятелства, толкова по-ниска степен на насилие е необходимо да бъде установена, за да му бъде предоставена субсидиарна закрила и съответно – колкото по-малко той е в състояние да покаже, че лично би бил обект на насилие, толкова по-голяма степен на насилие следва да бъде установена.

Съгласно ситуацията в И., обобщена в справки с вх. № 01-4223 от 15.08.2012 г. и с вх. № 01-1557 от 28.02.2013 г. на дирекция „Международна дейност и европейски

бежански фонд” при Д. цялостната ситуация в държавата по произход на жалбоподателя не може да се определи като отговаряща на определението за въоръжен конфликт. Според наблюдателите на ситуацията в И., макар като цяло да се наблюдава подобрене на сигурността, то подобреното на състоянието на човешките права и поддържането на ред и законност е в доста тесни граници. В справките са описани различни терористични атентата, извършени на територията на [населено място], но не са налице повсеместни въоръжени нападения над цивилното население. Посочено е, че през февруари и в началото на март 2012 г. са регистрирани сблъсъци между последователи на шиитския духовник М. Ал-Х. Ал Сарки и привърженици на аятолах А. ал-С., настъпили в различни места в южната част на И.. В справка с вх. № 01-1557 от 28.02.2013 г. се съдържат обективни данни за подобряване на сигурността в [населено място], въпреки че се наблюдават отделни сблъсъци.

С оглед на гореизложеното съдът не оспорва факта относно наличието на нестабилна обстановка в И., но този факт сам по себе си не може да обоснове предоставяне на хуманитарен статут на търсещия закрила по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Съществуващите данни за напрежение и влошена сигурност не дават основание да се приеме, че е налице системно и последователно нарушаване на човешките права. Въпреки неблагоприятната обща икономическа и хуманитарна ситуация, затрудненията, които изпитва населението, не са достигнали до минимално ниво на опасност от тежки посегателства, поради което предоставянето на хуманитарна закрила на базата на общата ситуация е подходящо само ако заявителят посочи такива лични факти и обстоятелства, които при завръщането му биха го поставили в приложното поле на чл. 3 от ЕКЗПЧОС. Такива обстоятелства не са изнесени пред административния орган. Видно от данните по делото в И. продължават да живеят членове на семейството на кандидата за закрила – родителите му, братя и сестра.

Не е приложима хипотезата на чл. 15, б. "в" от Директива 2004/83/ЕО съобразно тълкуването, дадено от Съда на ЕС. Съществуването на заплахи следва да се счита за установено, когато от протичащия въоръжен конфликт насилието е безогледно и на толкова високо ниво, че да съществува реална опасност върнато в страната цивилно лице да претърпи твърдяните заплахи. Това условие не е налице, тъй като няма данни насилието в И. да е достигнало такава висока степен на опасност.

В допълнение следва да се посочи, че необосновано кандидатът за закрила се позовава на влязлото в сила решение на председателя на Д., с което е предоставен хуманитарен статут на брат му Н. Б. А.. В проведените интервюта Н. не излага факти, че осъществяваните спрямо него заплахи са били насочени и спрямо А. А., като изводът на административния орган за наличие на предпоставки по чл.9, ал.1 ,т. 2 и т. 3 от ЗУБ спрямо Н. А. е обоснован с оглед работата му в чуждестранна проектантска нефтена компания в помощ на американците. Изложените от Н. А. обстоятелства се отнасят лично до него и не се свързват със заплахи, отправени до брат му А., поради което влезият в сила административен акт, издаден спрямо Н. А. не може да обоснове приложимост на закрилата по чл. 9, ал. 1 от ЗУБ и спрямо жалбоподателя.

По така изложените съображения настоящият съдебен състав намира, че оспореното решение е издадено при правилно прилагане на материалния закон, като административният орган е изложил подробни мотиви относно липсата на материалноправните условия за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорвания съобразно фактите и обстоятелствата от личната му история и

въпроса относно сигурността в И..

По така изложените съображения настоящият съдебен състав намира, че не са налице отменителни основания по чл. 146 от АПК за незаконосъобразност на административния акт и жалбата на А. Б. А. следва се отхвърли като неоснователна.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. 4 от АПК, Административен съд София град, I отделение, IV състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. Б. А., гражданин на И. срещу решение № 768 от 08.11.2012 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при МС, с което на оспорвания е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от съобщението до страните, че е изготвено и връчване на препис от съдебния акт пред Върховния административен съд на Република Б..

СЪДИЯ: